

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE AMICUS
2023

AMICUS
GO

ANMIL = AMICUS GO

„Un înger al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: „Scoală-te și du-te spre miazăzi,
pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza și care este pustiu.”

Faptele Apostolilor 8:26

CUPRINS
AMICIȚIE
MORALITATE
IMPLICARE
CURAJ
UNITATE
SENS
GO

PREFAȚĂ

AMiCUS GO se dorește a fi o chemare la misiune, la asumarea identității de student creștin, ceea ce înseamnă implicit misionar, reprezentant al Lui Dumnezeu în mediul studentesc și nu doar.

La 30 de ani de la înființarea AMiCUS în România dorim, să ne îndreptăm atenția către identitatea pe care o avem și misiunea pe care ne-o asumăm. Având ca scop întărirea relațiilor interumane fundamentate pe valorile moral-creștine și promovarea unor principii de viață sănătoasă pentru trup, minte și suflet, AMiCUS are drept misiune principală descoperirea lui Dumnezeu pentru o viață cu sens.

Temele alese sunt valori care compun identitatea noastră și pe care le considerăm a fi esențiale pentru îndeplinirea misiunii AMiCUS: **Amiciție, Moralitate, Implicare, Curaj, Unitate, Sens.** Așadar, vorbim despre noi, despre ceea ce suntem sau ne-ar plăcea să fim, despre chemarea care ne-a fost dată – aceea de a fi AMiCUS, parte a lucrării care transformă viați.

AMiCUS GO este îndemnul care va încheia perioada de consacrare și va pecetlui misiunea pe care ne-o asumăm.

Ne rugăm ca și prin acest proiect al săptămânii de rugăciune să fie relevată puterea Lui transformatoare. Ne dorim ca toată suflarea AMiCUS să fie condusă pe deplin de Prietenul nostru.

la parte la schimbare! Răspunde chemării și oferă sens studenției tale!

ANAMNIZĂRI

AMICITIE

duminică

RUGĂ ÎN CÂNT

Reamintire sau învățare a imnurilor AMiCUS.

- Imnul AMiCUS (Imnul prieteniei)
- Imnul AMiCUS Iași (Ești AMiCUS)

CHALLENGE YOURSELF

Alege 5 persoane din lista ta de prieteni sau cunoscuți și trimite-le un mesaj prin care să pui în practică sentimentele de prietenie pe care le ai față de ei (printr-o simplă întrebare de genul „Cum mai ești?” sau poate printr-un mesaj prin care să-ți declari prietenia).

Sună doi prieteni vechi și doi prieteni noi și poartă discuția pe care o tot amâni. Cu siguranță aveți multe de povestit.

Propune-ți ca în această săptămână să te apropii de o persoană pe care o apreciezi de la distanță și să te împrietenești cu ea.

RUGĂCIUNE

Formați grupe a câte 4 persoane și puneți în aplicare rugăciunea „ACTS” (*adore, confess, thanks, supplications*). Discutați în grupă despre motivele de rugăciune pe care le aveți respectând cele patru perspective descrise mai jos. Fiecare membru al echipei va alege o direcție pentru care să se roage.

Adore – aduceți laude lui Dumnezeu pentru ceea ce este El, pentru atributele pe care Le are.

Confess – mărturișiți-vă greșelile în rugăciune și enumerați schimbările pe care doriți să le faceți.

Thanks – exprimați-vă în rugăciune mulțumirea și recunoștința față de Dumnezeu.

Supplications – prezentați în rugăciune nevoile și îngrijorările pe care le aveți și cereți ajutorul.

ACTIVITATE

Împărțiți-vă în grupe a câte 6-9 persoane. Faceți cunoștință, dacă sunt persoane noi, apoi răspundeți fiecare la întrebarea: Care este pentru tine valoarea fundamentală care stă la baza unei relații autentice de prietenie?

Discutați apoi pe baza răspunsurilor și alegeți împreună valoarea pe care o considerați a fi cea mai importantă. Pregătiți-vă să vă justificați în plen alegerea.

MESAJ SPIRITUAL

Hai să fim prieteni!

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.” 1 Ioan 4:7

Distanțare socială, izolare, socializare online, site-uri ce facilitează întâlnirile romantice, lumi virtuale, dezvoltarea unor mecanisme/comportamente de evitare a contactului,^[1] interacțiune minimală cu vecinii, tineri deprimați... Sună a roman distopic de început de secol XX, dar din păcate așa arată societatea în care trăim. Conform unui studiu al Harmony Healthcare IT, 42% dintre tinerii născuți între 1990 și 2010 au fost diagnosticați cu o formă de afecțiune mintală, cele mai comune fiind depresia, ADHD sau PTSD. 20% dintre ei fac terapie.^[2]

Hai să fim prieteni! Aceasta este propunerea AMiCUS lansată către o generație de studenți în căutarea unor soluții de supraviețuire în jungla socială. Valoarea prieteniei a fost recunoscută de milenii. Cu trei mii de ani în urmă, Solomon afirma: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice” (Eclesiastul 4:9-10). Pentru gânditorul grec Aristotel, prietenia era una dintre cele mai importante virtuți. El făcea distincția între prietenia bazată pe plăcere, prietenia bazată pe utilitate și prietenia autentică, ce se dezvoltă între oameni care au valori comune. Epicur, Cicero, Martin Heidegger, Søren Kierkegaard, Ralph Waldo Emerson, Friedrich Nietzsche, Simone de Beauvoir sau Alain de Botton vorbesc despre valoarea prieteniei, despre rolul ei în dezvoltarea

individului, evidențiind rolul autenticității, sincerității, încrederii, respectului și influenței în formarea și întreținerea unei relații de prietenie.

Încercând să găsească o soluție la problema nefericirii, Epicur (341-270 î. Hr.) ajunge printre altele la concluzia că, pentru a fi fericiți, avem nevoie de interacțiune regulată cu un grup de prieteni. Considerând că interacțiunile accidentale nu sunt suficiente, vine cu ideea creării unor comunități de prieteni ce locuiau împreună, munceau împreună și aveau totul în comun. Acest model al comunităților epicuriene a fost preluat mai târziu în creștinism, stând la baza înființării mănăstirilor.

Gânditorul care a împărțit istoria în două, Cel care a proiectat viața și a creat omul, definea Dumnezeirea ca fiind Dragoste și o recomanda drept soluție pentru o viață împlinită. Pentru El, prietenia, în sens ultim, înseamnă a-ți da viața pentru subiectul iubirii tale. Surprinzător este faptul că ființa fundamentală din Univers, Isus Hristos, îl numește pe om prietenul Său: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 15, 15-17). Isus nu se limitează doar la a afirma, ci Își urmează principiul până la capăt, dându-Și viața pentru prietenii Săi.

Există în noi o nevoie pregnantă de sens. Numai că, de cele mai multe ori, în căutarea

Sensului sau a Rostului pe acest pământ, adoptăm un limbaj abstract, proiectiv, care mai degrabă ne aruncă într-un gen de scenetă regizată după Beckett pe tonalități nihiliste, sau, dacă vreți, o goană absurdă după vânt. Pardon, după Sens. Poate că ceea ce ne comunică Isus este că trebuie să învățăm mai întâi să trăim. Sună a clișeu, dar dacă suntem sinceri cu noi înșine, vedem că adevărata problemă a societății de astăzi este chiar aceasta: nu (mai) știm să trăim. A învăța să trăiești frumos, împăcat cu tine și cu ceilalți, este o adevărată performanță. Pavel spunea că „a trăi este Hristos”, iar Hristos este dragoste. Înainte de a ne declara satisfăcuți cu o potențială fericire (viitoare), putem considera că sensul nostru este să trăim în dragoste aici, acum, și, odată ce am învățat cum, să fim mărturii și pentru alții ale filosofiei de viață pe care am învățat-o de la Hristos: să vorbim despre aceasta cu aproapele nostru și astfel să creăm bazele pentru veșnicia despre care Biblia vorbește. Dacă nu învățăm aici și acum să fim blânzi cu propria persoană, cu familia și cu prietenii noștri, cu apropiații și cu cei pe care nu-i prea dorim aproape, oare ni se va oferi șansa să învățăm această lecție în ceruri?

Cum ne raportăm la celălalt?

Nu doar de Sens avem însă nevoie pentru împlinire. Coroborând informații despre natura umană din domenii conexe, precum sociologie, filosofie, antropologie sau psihologie, observăm cât de necesare sunt sfaturile lui Isus pentru noi. Suntem ființe sociale, iar sinteza lui Isus referitoare la Cele 10 porunci vorbește de iubirea de Dumnezeu și de iubirea de oameni, reglementând interacțiunile interumane. Iubirea de celălalt înseamnă, în definitiv, o limitare a libertăților noastre. Nu ne plac poruncile, ne place

ideea de libertate, însă, pentru a putea conviețui, e necesară o acceptare a restrângerii libertăților de dragul celuiilalt. Altfel spus, în cuvintele lui John Stuart Mill, „Libertatea ta se termină acolo unde începe libertatea celuiilalt”. Renunțarea la abordarea egoistă asupra vieții e o condiție sine qua non a conviețuirii în societate, în biserică, în împărăția lui Dumnezeu. În acest sens, comunitatea ajunge să aibă puterea de a reglementa o serie de reguli date spre binele comun. Aceasta vine cu o serie de restrângeri ale libertății individuale care deranjează natura noastră egoistă. „Conviețuirea umană este făcută posibilă abia dacă există o comunitate care este mai puternică decât fiecare individ. Puterea acestei comunități se opune atunci ca < drept > al puterii individului”.^[3]

Hai să fim prieteni! este o chemare la această restrângere a libertăților de dragul unui bine comun, este o adeziune la o cultură superioară, la un bine superior. Când acceptăm ideile creștine, ne aliniem în spatele lui Hristos, renunțând la anumite libertăți individuale de dragul formării unei culturi benefice intereselor grupului.

Cum ne alegem prietenii?

Suntem îndemnați de Isus să iubim toți oamenii, inclusiv dușmanii, însă atunci când vorbim despre prietenie, o formă mai aleasă a iubirii de semeni, e nevoie să fim selectivi. De ce? Fiindcă suntem ființe influențabile, fie că ne place sau nu acest lucru. E important să nu lăsăm simpla proximitate să ne determine prietenii și să ne condiționeze alegerile. Să nu uităm afirmația lui Pavel din 1 Corinteni 15, 33: „Nu vă înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”.

„Dacă ai un prieten a cărui prietenie nu ai recomanda-o surorii tale, tatălui sau fiului tău, de

ce ți-ai dori pentru tine un astfel de companion?... Prietenia este o înțelegere mutuală. Nu ai obligația morală de a suporta pe cineva care face din lume un loc mai rău.”^[4]

Ellen G. White afirma următoarele: „Dacă ne facem prieteni a căror influență are tendința de a ne face să uităm marile cerințe pe care le are Domnul față de noi, invităm ispita și devenim prea slabi în ce privește puterea morală de a-i rezista. Noi ajungem să împărtășim spiritul și să nutrim ideile celor cu care ne asociem și să așezăm lucrurile sacre și veșnice pe o treaptă mai jos decât ideile prietenilor noștri. Pe scurt, suntem influențați în modul în care plănuiește vrăjmașul neprihănirii.”^[5] Pe de altă parte, dacă tot vorbim de influență, asigură-te că înainte de a rosti chemarea *Hai să fim prieteni!*, influența ta este una pozitivă. De asemenea, stabilește că nu ești dispus să renunți la valorile tale.

Prietenul adevărat

O prietenie adevărată se va forma doar dacă există similitudini în ceea ce privește viziunea asupra lumii și a vieții. Prietenul adevărat va încuraja dezvoltarea ta. Nu va fi invidios. Îți va admira talentul, progresul. Te va motiva. Nu îți va face rost de alcool când încerci să renunți la el, nu îți va cumpăra un 3D shooter game exact în momentul în care încerci să birui dependența. Va celebra victoria ta, te va susține pe noile culmi pe care viața te va duce și, prin noua ta influență pozitivă, va încerca să fie ca tine. Iar tu vei fi ca el!

Odată ce ai identificat grupul de prieteni care poartă în suflet valori similare cu cele pentru care ești dispus să îți dai viața, iubește-i până la capăt. Fii alături de ei în momentele grele! Interesant e textul din Iov 6,14: „Cel ce suferă are drept la mila prietenului, chiar dacă părăsește frica de Cel Atotputernic”. Uneori, viața poate lua

turnuri neprevăzute, ce nu pot fi anticipate. În acele momente de criză, ultimele lucruri de care avem nevoie sunt mustrarea, predicile moralizatoare și abandonul. Atunci, esențiale sunt îmbrățișările, umărul și urechea prietenului nostru, în ciuda riscului la care se supune din cauza schimbării filosofiei de viață.

Unul dintre cele mai frumoase pasaje referitoare la prietenie pe care le-am întâlnit îi aparține lui Gabriel Liiceanu. Îl regăsim în cartea *Declarații de iubire*, unde ridică adevărate monumente literare unor ființe care i-au marcat existența. Mi-ar plăcea ca noi, creștinii, să fim capabili să vorbim astfel unul despre altul. Iată textul: „Fiecare om își alcătuiește de-a lungul vieții un edificiu afectiv. Măsura în care el este e dată de consistența acestui edificiu, de mâna aceea de oameni – ei nu pot fi mulți – pe care i-a preluat în el și pe care i-a iubit fără rest, fără umbră, și împotriva cărora spiritul lui critic, chiar dacă a fost prezent, a rămas neputincios. Acești oameni puțini, care ne fac pe fiecare în parte să nu regretăm că suntem, reprezintă, chit că o știm sau nu, stratul de protecție care ne ajută să trecem prin viață. Fiecare om face față la ce i se întâmplă pentru că este protejat în felul aceasta. Fără acest zid de ființe iubite care ne înconjoară (...), noi nu am fi buni de nimic. Ne-am destrăma precum într-o atmosferă în care frecarea este prea mare. Sau ne-am pierde, ne-am rătăci pur și simplu în viață. Dacă ura celorlalți – covârșitoare uneori! –, invidia lor, mârșăvia lor sunt neputincioase, este pentru că există câțiva oameni pe care îi iubim până la capăt.”^[6]

Așadar, AMiCUS, *Hai să fim prieteni!* Te invit să creăm contexte în care să se dezvolte prietenii autentice, inspirate din dragostea lui Isus pentru om. Din păcate, prietenii adevărați nu pot fi mulți. Se pare că numărul maxim de oameni cu

care putem avea relații stabile, de dragoste, fraternitate, solidaritate, interacțiune socială este de 150, după Robin Dunbar, respectiv 100, după Desmond Morris.^[7] Dintre cei 1500 de oameni ale căror fețe le reținem, cu 100 avem relații mai apropiate, însă doar câțiva, uneori îi numărăm pe degetele de la o mână, ne sunt prieteni. Pentru ca această chemare la prietenie din mottoul AMiCUS să fie autentică și nu doar un slogan superficial, e necesar ca într-o filială mare să dezvoltăm grupe relativ mici de prieteni în care să încercăm integrarea noilor veniți. Să iubim autentic, să oferim suport unul celuiilalt și să fim deschiși cu oricine înspre o comunicare asumată despre valorile și principiile lui Hristos care ne-au ajutat să gustăm fericirea inerentă prieteniei.

AMiCUS, GO! Spune și altora despre iubirea lui Hristos!

Bibliografie:

[1] V. Desmond Morris, *Maimuța goală*, Ed. Art, București, 2008, pp. 213-215

[2] <https://www.psychiatrist.com/news/survey-42-of-gen-z-diagnosed-with-a-mental-health-condition/>

[3] Sigmund Freud, *Despre fericire*, Editura Trei, 2021, p. 55-56

[4] Jordan Peterson, *12 reguli de viață. Un antidot la haosul din jurul nostru*, Editura Trei, 2018, p.116

[5] Ellen G. White, *Căminul Advent*, Editura Viață și Sănătate, p. 459.2

[6] Gabriel Liiceanu, *Declarații de iubire*, Humanitas, 2001, p.85

[7] Desmond Morris, *Maimuța goală*, Ed. Art, București, 2008, pp. 213-215

PASTOR GELU POENARIU

Dialog

Discută cu un prieten sau într-un grup următoarele subiecte:

- Cum afectează rețelele sociale prietenii?
- Discută cu prietenul tău motivul creării acestei prietenii.
- De ce este prietenia o metodă bună pentru misiune?
- Există diferite tipuri de prietenii? Dacă da, câte și ce fel?
- Ar fi bine ca un prieten să fie mereu de acord cu mine?
- Există reguli în prietenii? Dacă da, care ar fi acelea?
- Ce calități crezi că definesc un prieten adevărat?
- Cum decizi dacă este momentul să renunți la o prietenie sau să lupți pentru ea?
- Cum poți reconstrui o prietenie după ce a fost deteriorată?

ANAMORALITATEYΣ

MORALITATE

I u n i

RUGĂ ÎN CÂNT

Reamintire sau învățare a imnurilor AMICUS.
• Imnul AMICUS 2008 (Crește în tine vecia)
• Mi-e inima plină de slavă

CHALLENGE YOURSELF

Alătură-te provocării *7 days with God!* Notează-ți în calendar 7 zile în care să ai un timp deosebit de devoțiune cu Dumnezeu.

Ține un jurnal de studiu: alege pasaje biblice pe care dorești să le aprofundezi, notează mesajul pe care ți l-a transmis Dumnezeu în dimineata respectivă, notează motivele de mulțumire și motivele de rugăciune.

La finalul provocării de 7 zile, fă o retrospectivă a impactului pe care această experiență a avut-o asupra ta în domenii precum: relații interpersonale, stare de spirit, relația personală cu Dumnezeu.

RUGĂCIUNE

Rugăciunea tăcută – acum este ocazia să ai o conversație cu Dumnezeu. Începe rugăciunea prin a-ți aminti trei momente în care ai luat decizii morale și mulțumește-l Domnului pentru puterea pe care ți-a dat-o de a acționa în acest fel.

Amintește-ți trei situații în care știi că ai acționat greșit și roagă-te pentru iertare. Roagă-te pentru curajul de a rămâne moral, indiferent de context sau de tentațiile care pot să îngreuneze decizia ta de a deveni o persoană morală.

ACTIVITATE

Împărțiți-vă în grupe de 6-9 persoane. Faceți cunoștință, dacă sunt persoane noi, apoi căutați să răspundeți dilemelor prietenilor voștri (în documentul atașat, găsiți o serie de dileme de unde puteți alege una pentru analiză).

Încercați să găsiți soluții prin care să îi ajutați pe prietenii voștri aflați în situațiile respective. Cum ar fi cel mai bine să acționeze? Ce le-ați recomanda?

MESAJ SPIRITUAL

„Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” **Ieremia 31:33**

Universitatea este un loc al schimbării și al dezvoltării, unde ne formăm nu doar abilitățile academice, ci și valorile și convingerile care ne vor ghida pe tot parcursul vieții. Pentru creștini, moralitatea reprezintă un pilon fundamental al identității. Studenția ne confruntă cu numeroase provocări în mediul academic contemporan, unde valorile pot varia și influența poate veni din diverse surse. Moralitatea devine astfel un ghid esențial pentru a naviga în acest peisaj complex. Ea ne oferă un cadru etic ce ne ajută să facem alegeri în concordanță cu credințele asumate. În fața presiunilor academice și sociale, moralitatea este ca un filtru care ne ajută să identificăm și să respingem influențele negative care ar putea să ne compromită.

„Găsesc în mine două legi”

Studenția se definește cel mai evident prin entuziasm, curaj, îndrăzneală, ambiție și o voință puternică. În jurul vârstei de 19 ani, odată cu emanciparea față de familie sau comunitatea în care ai crescut, rămâi pe cont propriu. Acesta este momentul în care toate valorile și credințele tale sunt cernute – unele sunt păstrate, iar altele înlăturate. Dacă, pe de o parte, în Dumnezeu poți găsi un reper, pe de altă parte provocările tinereții îți produc o tensiune intrapersonală. În fața oportunităților vieții, puterii pe care o simți și limitărilor conștiinței, experiența lui Pavel îți pare atât de reală: „Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar

văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:22-24). Căutarea sinelui și creionarea viitorului întâlnesc provocarea de a te dezice de anumite credințe, valori personale, ba chiar identitare. Cum și de ce să trăiești după o normă exterioară ție? Cum rămâne cu... ce-mi place, ce vreau, ce simt, ce cred ș.a.m.d.?

Spre deosebire de etică, morala creștină nu este reglementată sau ajustată de om. Ea reprezintă un absolut, un dat, exterior omului și fără posibilitatea de a fi influențat de om. Tot ceea ce poate omul să facă este să se supună normelor ei sau să le refuze. Voia lui Dumnezeu reprezintă chintesența moralei, iar datoria omului este să i se supună.

Moralitatea e benefică, nu doar întocmită de către Dumnezeu

Ideea de Dumnezeu implică ideea de suveranitate, dreptul lui Dumnezeu de a conduce, dar dacă suntem liberi, de ce să ascultăm de Dumnezeu? Pentru că așa vrea El? Și de ce vrea Dumnezeu să trăim într-un fel sau altul? Pentru că poate să ne conducă și așa-l place? Tema suveranității legitimează o abordare de genul stăpân și rob, dar atunci care ar fi diferența dintre un despot și Dumnezeu? În plus, legitimitatea nu garantează întotdeauna moralitatea. Chintesența moralității este iubirea și, după cum nu tot ce este drept este și moral, tot așa și puterea lui Dumnezeu – care-l oferă dreptul de a face ce vrea și de a pretinde ce dorește, fără ca cineva să-l poate cere socoteală – este supusă judecății morale.

Un suveran egoist nu poate fi exemplu și nici nu poate determina iubire și altruism în supuși.

Decalogul biblic reprezintă nu doar reperele moralității ci, în primul rând, descrierea caracterului lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, primul care se supune normelor morale este Dumnezeu. El nu este bun deoarece face fapte bune, ci dumnezeirea este bună, dreaptă și sfântă, iar ceea ce ea săvârșește este drept și bun. Această axiomă a bunătății inerente dumnezeirii nu exclude natura binelui ca un concept abstract. Comportamentele divinității se supun unor rațiuni ale coerenței și consecvenței, ceea ce facilitează observarea consecințelor lor. Dumnezeu Se lasă astfel judecat de creație. Această perspectivă denotă o raționalitate a bunătății. Moralitatea ne este benefică, ne ajută și lucrează spre binele nostru. Garanția este dată de faptul că Dumnezeu o aplică în însăși viețuirea Lui, iar noi o putem verifica prin rațiune. Chiar și înțelepciunea lumii acesteia acceptă nevoia de norme și legi, iar forma cea mai profundă a acestora este morala. Să nu minți, să nu furi, să-ți respecti aproapele, să nu ucizi ș.a.m.d. Pe cel ce trăiește astfel, viața îl va răsplăti, iar Dumnezeu o va face însutit.

Iubirea e chintesența moralei

Odată, un băiețel, copilul unui pastor din România, l-a întrebat pe tatăl său înainte de culcare dacă doar Dumnezeu are voie să fie egoist... Dacă tot ceea ce facem este pentru Dumnezeu, dacă El ne cere să l ne închinăm, să-l ascultăm și să facem o multitudine de lucruri pentru slava Lui, cum poate fi definită o astfel de atitudine? Dacă ar fi a omului, această atitudine ar fi egoist; dacă este a lui Dumnezeu, cum să o numim? Și cum rezolvăm problema modelului divin pentru om?

Dacă ar vrea ca oamenii să-l aducă cinste și închinare, Dumnezeu ar trebui să îi lase liberi, iar libertatea nu poate fi decât absolută, nealterată de temerisau manipulări. Libertatea în afara dragostei este știrbă. Dragostea este expresia desăvârșită a libertății. Aceasta înseamnă că singura satisfacție a lui Dumnezeu ar fi să primească cinste, slavă și ascultare din iubire. De fapt, iubirea ar fi cea mai mare cinste și slavă, dar ea nu poate exista decât ca răspuns de bunăvoie al unei iubiri apriori. În sensul acesta, dacă Dumnezeu ar fi egoist, nu ar putea determina iubire în oameni. Să iubești înseamnă să oferi, să cauți mai întâi folosul altora, iar acestea să le faci dezinteresat de vreun câștig.

Iubește și vei fi iubit. Iubește și vei vindeca. Iubește și vei fi fericit. Iubește și vei fi salvat, mântuit. Dacă prima nevoie a unui om este să fie iubit, cea mai importantă este să iubească. Prima ne-a fost împlinită prin Dumnezeu și oameni, a doua trebuie să ne-o împlinim singuri. Iubește!

Morala este voia noastră bună și matură

Mântuirea este un proces de refacere a chipului lui Dumnezeu pierdut din noi, prin păcătuire. Această refacere are legătură cu reaşezarea gândurilor, legii, caracterului, naturii lui Dumnezeu în noi. „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” Cu alte cuvinte, căutarea voii lui Dumnezeu este o căutarea a voii noastre bune și mature, o voie pe care am înțelege-o dacă am fi maturi spiritual și o vom înțelege pe deplin când vom reveni la starea de om mare; o voie pe care ne-am asuma-o și am alege-o fără ezitare, dacă am cunoaște viitorul de la început sau dacă am percepe imaginea de ansamblu a prezentului nostru.

Mântuirea este un proces de refacere a chipului lui Dumnezeu pierdut din noi, prin păcătuire. Această refacere are legătură cu reaşezarea gândurilor, legii, caracterului, naturii lui Dumnezeu în noi. „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” Cu alte cuvinte, căutarea voii lui Dumnezeu este o căutarea a voii noastre bune și mature, o voie pe care am înțelege-o dacă am fi maturi spiritual și o vom înțelege pe deplin când vom reveni la starea de om mare; o voie pe care ne-am asuma-o și am alege-o fără ezitare, dacă am cunoaște viitorul de la început sau dacă am percepe imaginea de ansamblu a prezentului nostru.

Dumnezeu nu are nevoie să ascultăm de voia Lui și nici măcar să l ne închinăm. Noi avem nevoie. Dacă ar fi să identificăm vreun interes al lui Dumnezeu, acela am fi noi. Prin iubire, El ne caută interesul. Binele nostru, prin iubire, este binele Lui. Această minune a iubirii este la îndemâna fiecăruia dintre noi. În sensul acesta, printr-o legitimizare a iubirii, El are nevoie să ne fie bine.

Zeul care slujește creatura

Creștinismul este unic și prin aceea că este singura religie în care Zeul creator este slujitorul creaturii. (Dumne)zeul cel tare trăiește pentru omul cel slab. Această iubire este dusă până la capăt prin aceea că trece de la viață la moarte. Isus ne-a iubit până la capăt: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său fiu să moară pentru ca oricine crede în El să nu moară ci să aibă viață veșnică”. O veșnicie oferită și asigurată de Suveranul cu chip de tată!

Libertatea se diferențiază de libertinaj prin faptul că principiile responsabilității, cu toate restricțiile ei implicite, sunt parte din ea. Libertatea nu se constituie în absența restricțiilor, ci în prezența și prin asumarea restricțiilor benefice omului și societății din care acesta face parte. Normele moralei te fac liber!

Natura studentului este căutarea, iar natura creștinului este, de asemenea, căutarea. Căutați-L pe Dumnezeu! Căutarea voii lui Dumnezeu este o căutare a voii noastre bune și mature, o voie pe care am înțelege-o dacă am fi maturi spiritual și o vom înțelege pe deplin când vom reveni la starea edenică pierdută; o voie pe care ne-am asuma-o și am alege-o fără ezitare, dacă am cunoaște viitorul de la început sau dacă am percepe imaginea de ansamblu a prezentului nostru.

PASTOR ȘTEFĂNIȚĂ POENARIU

Dialog

- Care sunt legile morale care consideri că ar trebui ținute de toată lumea?
- Există legi morale care nu se aplică tuturor? Care sunt acelea?
- Ce ne determină să ne schimbăm valorile morale pe parcursul timpului?
- Ce înseamnă să duci o viață morală?
- Ar trebui să am aceleași valori morale ca prietenii mei?
- Dacă un prieten face ceva imoral, este responsabilitatea noastră să intervenim sau trebuie să-i respectăm alegerea? Argumentează-ți opinia.

ANIMĂRI IMPLICARE

marți

RUGĂ ÎN CÂNT

Reamintire sau învățare a imnurilor AMiCUS.

- Imnul Amicus Național (Imn Amicus 2018)
- Imn Congresul Național Amicus 2022 (Imnul Zenit)

CHALLENGE YOURSELF

„Adoptă” un om al străzii, iar timp de o săptămână pregătește/cumpără sendvișuri pentru acea persoană;

Roagă-te pentru inspirație și propune grupei tale de prieteni o modalitate de implicare activă: organizați o vizită la un cămin de bătrâni/copii, vizitați o biserică mică din apropiere și implicați-vă în program (sau organizați un program muzical);

Alege ca, în cadrul acestei săptămâni, să te implici activ într-un proiect realizat de către Asociația Studentească AMiCUS, biserică, facultate sau orice altă organizație care lucrează pentru binele și în folosul comunității din care faci parte.

RUGĂCIUNE

Implicarea este angajamentul, participarea și responsabilitatea pe care oamenii o au unii față de alții în diverse aspecte ale vieții lor.

Formați grupe de 3-4 persoane și vorbiți despre implicarea pe care ați avut-o în ultima săptămână la facultate, locul de muncă, biserică sau AMiCUS. Apoi, rugați-vă pentru ca Dumnezeu să vă ajute să fiți persoane implicate în fiecare domeniu de activitate din viața voastră.

ACTIVITATE

Împărțiți-vă în grupe de 6-9 persoane. Faceți cunoștință, dacă sunt persoane noi, apoi discutați despre nevoile pe care le sesizați în jurul vostru (în societate, în general apoi în special în mediul studentesc). Identificați ce ați putea face săptămâna aceasta, împreună sau separat, pentru a rezolva măcar în mică parte nevoile identificate îmbunătățind astfel situațiile celor influențați de aceste nevoi. Planificați împreună cum veți acționa și nu uitați să găsiți apoi și o metodă de a împărtăși rezultatele acțiunilor voastre și impactul pe care l-a avut asupra voastră implicarea în soluționarea nevoilor comunității.

MESAJ SPIRITUAL

„*El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.*” **Psalmii 1:3**

AMiCUS și-a început istoria în România în anul 1993, având o țintă bine definită încă de la început. Prin principiile avute la bază și prin declarația de misiune, asociația din care faci parte astăzi a fost adânc înrădăcinată lângă un izvor de apă dătător de viață continuă. Generațiile s-au schimbat, iar dinamica aceasta a adus cu sine beneficiul unei reînnoiri continue. Tocmai din acest motiv pomului sădit lângă izvor, numit AMiCUS, nu i se veștejesc frunzele. Tu ești parte din această schimbare și este vremea ta pentru a aduce rod pentru timpul acesta.

Experiența AMiCUS ne duce într-un fel cu gândul la istoria de început a creștinismului. Câțiva studenți ai lui Hristos au fost instruiți de către El pentru a fi o pildă în mijlocul societății și al lumii în care trăiau. Aveau specializări din diferite ramuri de activitate. Aveau și temperamente și cunoștințe diferite. Am putea spune chiar că erau așa de diferiți, încât cu greu puteai să îi așezi laolaltă ca să colaboreze într-un proiect și acesta să fie dus la bun sfârșit – mai ales dacă știm că Hristos voia ca, prin ei, să pună temeliiile Bisericii Sale pe Pământ. Totuși ceva i-a adus împreună și i-a făcut să fie prieteni pe viață atât în bucurii, părtașie și împliniri, cât și în suferință, nedreptate și sacrificiu. Singurul element care a reușit să transforme niște studenți dezbinați și preocupați de ei înșiși în învățători și îndrumători ai celei mai mari religii de pe fața pământului a fost faptul că au învățat de la Hristos, lăsând ca lucrul acesta să îi schimbe. Metoda aceasta a funcționat pentru mulți, dar nu pentru

toți. Exemplul elocvent că aceleași resurse și metode ale inegalabilului Hristos nu au funcționat întotdeauna este Iuda Iscarioteanul. Acesta a avut parte de aceeași atenție, poate chiar de mai multă în ultimul an de facultate, și totuși temele sale și lucrarea lui au fost paralele cu cea a Profesorului și cu învățăturile Acestuia. Isus și-a adaptat metodologia caracterului și temperamentului fiecărui student, însă în dreptul lui Iuda eforturile Sale s-au dovedit fără rezultat. Întrebarea este: tu vei accepta ca eforturile și metodele Profesorului, în cadrul Universității AMiCUS, să funcționeze în viața ta?

Cred că suntem de acord că, pentru ca deviza „Hai să fim prieteni!” să devină realitate, avem nevoie să învățăm de la Hristos, care se declară Prietenul nostru. Legat de acest subiect, El a spus: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:13,14). Diferența între a fi prieten al lui Isus și a nu fi prieten cu El se face printr-un singur aspect, și anume unde ești sădit. Din acest motiv, AMiCUS este sădit lângă sursa de Viață care este Isus și acolo trebuie să fii sădit și tu! Pentru că doar „privind, suntem schimbați” (Ellen White – TV 478). Singura modalitate prin care putem să ducem ceva la bun sfârșit este ca să avem „în tot ce facem, un singur scop, și anume slava lui Dumnezeu, ca să nu se poată spune despre noi: Au început să zidească și nu au fost în stare să ducă la bun sfârșit. Dacă pornim să facem o lucrare mai vastă, trebuie, chiar de la început, să scoatem pe deplin din inima noastră orice mândrie și ambiție lumească. Când urmărim exemplul Domnului Hristos, cel mai mare învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată, nu suntem în pericolul de a face greșeli. „Cine Mă

urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” „Dacă vrei să cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Trebuie să studiem Modelul Său și să ne întrebăm la fiecare pas: „Este aceasta calea Domnului?”. Dacă nu evidențiem în toate lucrările noastre și fără încetare renunțarea și sacrificiul de sine, cu siguranță vom face greșeli grave.” (Ellen White – Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, 178)

Expresia „tot ce începe, duce la bun sfârșit”, pe baza textului original, poate avea și însemnătatea „în tot ce face are de câștigat”. Dacă ești conectat la sursa dătătoare de viață, indiferent dacă ai succes în ceea ce faci sau ai parte de eșec în acțiunile tale, dacă ai încredere deplină în Dumnezeu vei avea întotdeauna de câștigat, chiar dacă în multe ocazii câștigul acesta va putea fi măsurat doar la final. Însă nu ar trebui să ne așteptăm la un succes real, în special în ceea ce înseamnă modelarea caracterului nostru, atunci când ne separăm de Izvorul de apă vie: „M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2:13).

„Puțină știință ne îndepărtează de Dumnezeu; (mai) multă știință ne apropie de El”. Cel mai probabil știi deja cine a scris acest citat și despre viața cui urmează să vorbim.

Pe când se afla încă la facultate, directorul Universității din Franța unde învăța acest tânăr a fost complet dezamăgit de el. La sfârșitul anului a scris despre el: „Este cel mai slab, cel mai dezordonat și cel mai nepromițător elev din școală!”. Au trecut 50 de ani de atunci. Directorul,

din păcate, nu mai era în viață. În Franța, s-a organizat un referendum prin care urma să fie desemnată cea mai influentă personalitate a țării din toate timpurile. Prin vot popular a fost ales tocmai acest elev slab, dezordonat și nepromițător. Numele acestui student a fost Louis Pasteur, fondatorul medicinei moderne. Despre această prolifică personalitate a națiunii franceze și despre parcursul lui academic, Wikipedia scrie: „În timp ce studia la colegiul din Arbois, și-a descoperit un talent pentru pictură. S-a mutat la Paris, dar s-a reîntors la Arbois, dezamăgit de experiența sa artistică în capitala franceză, și-a luat bacalaureatul în litere (în 1840) și apoi, după un eșec, în 1842, și pe cel în științe matematice. Apoi, în 1843, a fost admis la École Normale Supérieure la Paris, pe care a absolvit-o în 1847, susținând două teze, una de chimie și alta de fizică.”^[1]

În onoarea lui s-a decretat o sărbătoare națională. Fiind bolnav și în vârstă de 73 de ani, Louis Pasteur n-a putut participa la festivitatea organizată pentru el la Paris, dar a transmis prin fiul său acest mesaj: „Viitorul nu aparține cuceritorilor, ci slujitorilor!”.

Poate lucrurile în viața ta nu merg prea bine în ultima vreme și totul pare un eșec. Nu fi dezamăgit! Ridică-te! Dar, înainte de asta, asigură-te că ești conectat la sursa potrivită. I-a inițiativa și implică-te! Căci poate chiar acum este momentul în care se va spune despre tine: „Își dă rodul la vremea lui”. Doar dacă vei face ceva, dacă te vei implica, dacă îți vei pune la dispoziție darurile pe care le ai și pe care ai ocazia să le descoperi doar făcând ceva, doar atunci grupul tău de prieteni și filiala ta își va îndeplini scopul și va aduce roadele pe care Domnul nostru Hristos le așteaptă de atâta timp. Căci dacă acum nu este vremea, atunci când?!

Dacă crezi că poți face mai mult în viața ta și dacă îți dorești ca filiala AMiCUS din care faci parte să-și ducă la bun sfârșit misiunea, strigă în sinea ta împreună cu mine: „AMiCUS GO!”

Note de subsol:

[1] https://ro.wikipedia.org/wiki/Louis_Pasteur

PASTOR ROBERT DEMETER

Dialog

- Ce așteptări am de la cei din jur pentru implicare? Sunt așteptări realiste? Eu le împlinesc?
- Ce metode de implicare pot aplica împreună cu prietenii mei?
- Ce ne împiedică să luăm inițiativa?
- Cum îi apreciem pe cei care iau inițiativa?
- Este posibil ca prea multă implicare să dăuneze unei relații de prietenie? Dacă da, cum?
- Într-o relație de prietenie se măsoară inițiativa fiecăruia?

ΑΝΝΙΟΥΡΑΣ

miercuri

RUGĂ ÎN CÂNT

Reamintire sau învățare a imnurilor AMICUS.

- Imn Amicus 2023 (NEOBOSIT!)
- Imn național AMICUS Stupini 2023 (Contur nedefinit)

CHALLENGE YOURSELF

Povestește unui coleg/unei colege de facultate despre AMICUS și experiența ta în cadrul asociației;

Invită un coleg/o colegă la următoarea întâlnire AMICUS;

Formulează o declarație de misiune pe care să o spui persoanelor din jur atunci când ai ocazia.

RUGĂCIUNE

Curajul este calitatea care îi îndeamnă pe oameni să facă față situațiilor dificile, periculoase sau celor de bucurie și este o virtute apreciată în toate culturile lumii.

Formați echipe de câte 3-4 persoane (de preferat, persoane care nu se cunosc foarte bine). Încercați să vă deschideți și să aveți curajul să împărtășiți cu ceilalți încercările și bucuriile prin care treceți. Apoi rugați-vă pentru cel din dreapta voastră, pentru bucuriile, dar și pentru îngrijorările lui.

ACTIVITATE

Împărțiți-vă în grupe de 6-9 persoane. Faceți cunoștință, dacă sunt persoane noi, apoi experimentați „curajul de a fi vulnerabil” (acesta este și titlul cărții scrise de Brené Brown) prin împărtășirea unui aspect personal nu foarte cunoscut, o frământare, o situație din viață în care ați simțit că v-a lipsit curajul.

MESAJ SPIRITUAL

Iacov - „Israel i-a zis: Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși și dacă oile sunt bine; și adu-mi vești”

Iosif - „Caut pe frații mei... Spune-mi te rog unde pasc oile”?

Geneza 37:14,16

Gândește-te la adolescentul Iosif, care la vârsta de 17 ani este trimis de tatăl său să-și caute frații. Drumul acela putea dura câteva zile sau câteva săptămâni, distanța de parcurs fiind de aproximativ 100 de km până în locul în care frații lui pășteau oile tatălui lor. Fără a putea da un telefon înainte, ca să afle unde-i sunt frații, Iosif pornește de acasă folosind ca GPS culoarea și înălțimea ierbii din locul de pășunat. Își setează direcția, „frații mei”, și pornește la drum având „bateria” încărcată de acasă.

Observație

Când îți setezi GPS-ul, există o funcție obligatorie ce trebuie activate și fără de care nu poți stabili nici distanța și nici direcția. Poți stabili destinația, o poți repera pe hartă, singura problemă este că în această situație GPS-ul nu îți arată și drumul pe care îl ai de parcurs spre destinație. Pentru a evita această problemă, ACTIVEAZĂ LOCAȚIA.

Atât determinarea lui Iosif, transmisă de încrederea acordată de tatăl său, cât și avantajul vârstei, o vârstă la care tinerii sunt dornici de aventură, îi dau curaj să plece în necunoscut fără a se îngrijora prea mult. Iosif nu știa că drumul pe care îl are de făcut îl va separa pentru mult timp de tatăl său.

Poate ai plecat din casa părinților tăi de curând sau poate ești spre sfârșitul facultății și o nouă perspectivă se deschide înaintea ta. Oprește-te din citit pentru câteva minute și reflectă asupra următoarelor întrebări:

1. Mi-am activat locația, mi-am setat corect destinația în GPS-ul vieții mele?
2. Oare câți kilometri am de parcurs?
3. Am suficientă baterie pentru drum? Mi-am încărcat bateriile spirituale?

Dacă ai răspuns la aceste întrebări, mergem puțin mai departe în istoria lui Iosif, pentru a înțelege ce l-a ajutat pe acest tânăr să rămână focalizat pe destinația sa. Vândut de frații lui ismaeliților, ajuns rob în Egipt, acest tânăr a avut curajul să decidă că va rămâne la valorile din pachetul cu care a plecat de acasă. A ajuns într-o țară unde Dumnezeu lui nu era recunoscut și nu era apreciat ca zeitate. Având în vedere statutul său de sclav, i-ar fi fost foarte comod să nu-și mai îngreuneze existența fiind diferit și prin închinarea la un alt Dumnezeu, însă Iosif a avut curajul de a-și trăi viața așa cum învățase acasă, la tatăl său, în ciuda presiunilor venite din exterior.

Ca urmare a curajului său de a nu păcătui împotriva lui Dumnezeu, în situația în care ispita apare în viața sa prin soția lui Potifar, ajunge să învețe lecția umilinței în închisoarea subterană din palatul lui Potifar. Chiar și în acea situație, Iosif nu și-a pierdut destinația – frații lui! În acele împrejurări sumbre ale vieții sale, ajunge să fie ajutor celor de lângă el și rămâne amic al colegilor lui de suferință. Curajul de a-și păstra valorile însușite de la tatăl său l-a dus în postura de conducere a închisorii, din prizonier ajungând conducător al închisorii.

A avea curajul să îți păstrezi valorile dobândite în primii ani de viață poate părea o prostie într-o societate contemporană, în mod special dacă ne referim la valorile ce țin de relația ta cu Dumnezeu, cum ar fi castitatea, legământul făcut cu ochii tăi de a nu privi la scene imorale, legământul făcut cu urechile tale de a nu asculta muzică ce nu te ajută să crești spiritual sau vorbele ușoare, care nu ajută la nimic. Pe moment, acestea pot părea concepții învechite, făcându-se presiuni asupra ta să gândești „out side the box”, dar dacă vei rămâne focalizat pe destinația ta, cei din jurul tău vor prelua aceste valori de la tine și timpul va confirma că a meritat să ai curajul de a-ți păstra integritatea.

Curajul lui Iosif de a rămâne lângă Dumnezeu l-a condus în fruntea țării. Integritatea de care a dat dovadă în situațiile cele mai dificile ale vieții sale și încrederea în Dumnezeu l-au dus la un nivel la care nici nu putea să viseze un sclav în Egipt. Iosif s-a abandonat în mâinile lui Dumnezeu, pe care l-a considerat a fi cel mai bun prieten, iar Dumnezeu s-a îngrijit de toate nevoile lui, inclusiv de cariera sa. Dacă Dumnezeu a putut să facă aceste minuni pentru un tânăr plecat de acasă la vârsta de 17 ani, ai curaj să-ți ghidezi viața conform valorilor Sale și să afli unde te poate duce și pe tine?

Tu ești AMiCUS! Dacă locul de unde ai plecat este cel de lângă Tatăl tău, atunci setează-ți corect destinația – frații tăi! Poate drumul ți se va reconfigura pe parcursul vieții, însă nu schimba destinația. Pentru a parcurge traseul de acasă, de la Tata, spre frații tăi, ai nevoie de curaj, fiindcă nu toți te vor primi cu brațele deschise. Când vei fii marginalizat, criticat, făcut de răs din cauza bagajului cu care ai plecat de acasă, ai curajul să privești din nou spre destinație – tu împreună cu frații tăi, cei cu care vei sta la masă, mâncând împreună cu Tata în cetatea Noului Ierusalim!

PASTOR ANDREI POP

Dialog

- Ce înseamnă pentru mine „a avea curaj”?
- În ce contexte este potrivit să am curaj? Sunt și contexte în care nu este potrivit?
- Cum îmi pot încuraja prietenii să aibă curaj?
- Pot spune că am curaj dacă acestă se manifestă doar când sunt împreună cu prietenii mei? Ce pot să fac să fiu la fel de curajos și când nu sunt cu ei?
- A avea curaj în toate acțiunile este un lucru benefic?
- Are nevoie un misionar de curaj?

AMICUS

ANNUALITY'S

UNITATE

j o i

RUGĂ ÎN CÂNT

Reamintire sau învățare a imnurilor AMiCUS.

- Rămân AMiCUS
- Te cheamă AMiCUS

CHALLENGE YOURSELF

Organizează o masă de părtășie și invită un grup de prieteni;

Gândește-te la câteva activități pe care le desfășori singur. Caută metode prin care, cel puțin de două ori, să desfășori unele dintre acele activități împreună cu alte persoane.

RUGĂCIUNE

Organizați-vă în grupe a câte 3-4 persoane, scrieți pe bilețele cele mai vulnerabile motive de rugăciune pe care le aveți și faceți un lanț de rugăciune ținându-vă de mâini – rugăciunea unită are putere! Fiecare membru al grupei se va ruga pentru persoana din dreapta lui.

ACTIVITATE

Împărțiți-vă în grupe de 6-9 persoane. Faceți cunoștință, dacă sunt persoane noi, apoi încercați fiecare (individual) să vă ridicați fără ajutor din poziția șezut pe podea, cu picioarele în față. Nu-i așa că e o sarcină extrem de dificilă? Apoi așezați-vă în aceeași poziție, dar de data aceasta împreună, în cerc, cu fața către exteriorul cercului, strâns prinși de mâini. Dacă sunteți uniți și acționați împreună, în același timp, sarcina devine mult mai ușor de realizat. Așezați-vă apoi și discutați despre ce a făcut ca gradul de dificultate al aceleiași sarcini să fie atât de diferit: independent versus echipă.

MESAJ SPIRITUAL

„Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți, în chip desăvârșit, într-un gând și o simțire.”

1 Corinteni 1:10

În cartea „Aisbergul nostru se topește”, John Kotter și Holger Rathgeber explică, prin intermediul unei fabule, cum să ai succes în atingerea obiectivelor tale și cum să faci ca și alții să-ți împărtășească viziunea astfel încât să acționați împreună.

O colonie de pinguini urma să rămână fără aisbergul pe care locuiau pentru că acesta începuse să se topească. În fața acestei aparente tragedii, câțiva dintre ei reușesc o schimbare de optică în așa fel încât nimeni nu se mai teme de schimbare. Mai mult decât atât, și ceilalți se molipsesc de viziunea unui nou loc pentru ei și familiile lor. Așa că toți încep să lucreze, fiecare în felul lui, până când problema este depășită, relocarea înfăptuită și o nouă viață împărtășită de toți. Dar cum s-a întâmplat acest lucru? Sunt câțiva pași, general valabili, pentru o astfel de reușită. În primul rând, constatarea problemei și crearea sentimentului de urgență. În al doilea rând, desemnarea unui grup restrâns care să coordoneze acest proiect pe baza unei viziuni elaborate împreună. Apoi, o discuție comună despre acest lucru, în așa fel încât fiecare membru al grupului să poată înțelege atât situația, cât și ceea ce ar trebui să se întâmple pentru binele tuturor. A urmat apoi o etapă mai complicată: îndepărtarea tuturor obstacolelor care puteau să împiedice o reușită rapidă. Cel mai important este că nu au renunțat până când nu și-au asumat cu toții noul mod de viață.

În final, s-au asigurat că această nouă realitate nu va fi anulată de eventuale alte pericole.

O situație similară este descrisă în cartea lui Neemia. Se întâmpla pe vremea lui Artaxerxes I al Persiei. Estera, ca mamă vitregă a împăratului, este posibil să fi aranjat ca Neemia să ocupe funcția de paharnic la curtea regală. Urmează apoi decretul în favoarea iudeilor pentru întoarcerea din robie. Din aproximativ 3.000.000, revin pe teritoriul lui Israel circa 50.000. Ezra este cel care rezidește Templul, rolul lui Neemia fiind cu totul altul. Cu toate că se afla departe de țara strămoșilor săi, inima sa era acolo, printre dărâmături, iar atunci când i s-a confirmat starea deplorabilă în care se găsea Ierusalimul, a luat atitudine. Mai întâi s-a rugat. Apoi, Dumnezeu a creat oportunități surprinzătoare: nu doar că i s-a permis să se întoarcă, dar i s-au oferit și resursele necesare pentru a-și transforma visul în realitate, ridicarea zidurilor Ierusalimului. Identitatea anulată prin distrugere ca urmare a cuceririi este pe cale să fie redobândită. O nouă realitate este pe cale să se întâmple: începe construcția.

Din această imagine a zidului construit împreună putem extrage trei principii cu privire la unitate. Pentru că, deși Neemia a luat inițiativa, trebuie să recunoaștem că eforturile lui ar fi fost zadarnice fără aportul celorlalți iudei care erau împreună cu el.

Primul principiu este cel al participării: fiecare iudeu a avut un rol în acest proiect îndrăzneț. În Neemia capitolul 3 există două sintagme care se repetă de foarte multe ori și anume: „alături de ei” și „după ei”. Cineva ia inițiativa pentru a reconstrui o parte din zid și

imediat i se alătură și alții care vor să pună umărul pentru a continua lucrul. Și după ei urmează alții și alții, astfel că asistăm la un lanț al voluntarilor care se sacrifică pentru a construi. Și asta pentru că această reconstruire a zidurilor Ierusalimului nu era un exercițiu de stilizare, ci o problemă de securitate națională. Această ipostază ne reamintește că un grup de oameni care lucrează împreună poate realiza mult mai mult decât unul singur, întrucât fiecare are abilități și talente unice, care sunt valorificate. Apostolul Pavel certifică acest lucru: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup” (1 Corinteni 12:12-13). Iar acum imaginează-ți cum ar fi dacă fiecare dintre noi, cei care suntem în AMiCUS, ne-am implica în proiectele propuse; dacă ne-am ruga pentru a avea disponibilitatea, puterea și dorința de a ne asuma inițiativele propuse și de a transforma nevoia de voluntari într-o forță care să transforme cererea de ajutor într-o reușită de un inedit atât de frumos. Data viitoare când ți se va cere ajutorul, gândește-te că dacă faci, doar în dreptul tău, tot ce poți mai bine, vei avea parte de o experiență a împlinirii care te va surprinde. Vei privi înapoi cu un zâmbet de enormă satisfacție gândindu-te la ceea ce ai devenit tu și la ceea ce a devenit AMiCUS pentru că ai fost și tu parte din el.

Al doilea principiu este cel al gloriei: faptul de a-L pune pe Dumnezeu pe primul loc. Este adevărat că națiunea iudaică își pierduse identitatea și demnitatea, dar în lumea antică problema era mult mai profundă. O confruntare între două armate nu era doar o chestiune militară,

ci și una religioasă, pentru că se credea că și zeii națiunilor respective se duelau, iar victoria în plan terestru era cauzată de deznodământul în plan celest: dacă zeul tău era slab, atunci și tu pierdeai. În cazul poporului Israel, era în joc Însăși imaginea lui Dumnezeu. Neemia ne ajută să înțelegem acest lucru atunci când spune: „Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!” (Neemia 4:15). Prin urmare, reconstrucția zidului nu era doar o problemă de natură tehnică, arhitectonică sau administrativă, ci un act de închinare, miza fiind glorificarea Numelui Său. Iudeii își doreau ca Dumnezeu să fie din nou în mijlocul lor. Poate că tocmai de aceea capitolul 3 începe cu inițiativa Marelui preot care reconstruiește Poarta Oilor, locul de acces spre Templu, pentru jertfe. Începând de aici, de pe zid, Neemia vrea să reabiliteze și relația cu Dumnezeu. Poate că este timpul ca și tu să-ți faci ordine în priorități. În ziua de astăzi, pentru tine, ca tânăr, totul este important, dar trebuie să fii conștient că unele lucruri sunt mai importante decât altele. Pune-L pe Dumnezeu pe primul loc și lasă-L să fie parte din viața ta. Ceea ce părea imposibil va deveni cea mai frumoasă realizare a vieții tale.

Al treilea principiu este cel al unității: toți, împreună, erau în aceeași situație și parte a aceluiasi proiect. Exista doar o singură modalitate de a transforma ruinele – lucrul împreună. Astfel, zidul Ierusalimului începe să prindă contur. Și nici vulpea lui Tobia, nici aciditatea remarcilor lui Sanbalat nu i-au putut împiedica. De ce? Pentru că fiecare, împreună cu ceilalți, construia. Da, fiecare lucra în dreptul casei lui, dar lucrau toți la același zid, în același interval de timp, fiind părtași aceluiasi ideal și desfășurându-se în același segment de istorie sacră: „... cu toții la zid, fiecare la lucrarea lui” (Neemia 4:15 up). Se lucra vibrant, într-o intensitate a idealului aproape imposibil de perceput din afara zidului. Fiecare era angajat

cu trup și suflet în proiectul propriu care era, de fapt, proiectul tuturor, asumat de Dumnezeu. Nu privi niciodată statutul de membru AMiCUS ca pe o competiție pe care trebuie să o câștigi, ci ca pe o prietenie pe care să o cultivi. Construiește împreună, călătorește împreună, roagă-te împreună cu prietenii tăi. „Tot sufletul lui Neemia era în lucrarea pe care o începuse. Nădejdea, energia, entuziasmul și hotărârea lui erau contagioase, inspirându-i și pe alții cu același curaj și scop nobil. Fiecare bărbat a devenit un Neemia, la rândul lui, și a ajutat să facă mai puternice inima și mâna vecinului său.” (Ellen G. White, PR 638) Nu degeaba Isus s-a rugat astfel înainte de a pleca dintre oameni: „Mă rog ca toți să fie una”. Urmând împreună exemplul Său, putem realiza lucruri extraordinare pentru semenii noștri și pentru slava lui Dumnezeu.

Pe frontul de vest, în preajma Crăciunului, în Primul Război Mondial, s-a întâmplat un lucru inimaginabil: în cadrul armistițiului convenit de comun acord, soldații britanici și cei germani au ieșit din tranșee, și-au urat „Sărbători fericite”, au stat de vorbă și chiar au făcut schimb de cadouri. Acest armistițiu a devenit, ulterior, un simbol al păcii.

Putem să lucrăm împreună pentru ca marea luptă dintre bine și rău să ia sfârșit sau putem să stăm fiecare în tranșeea lui. Să nu uităm totuși că Isus s-a rugat astfel pentru noi: „Mă rog ca toți să fie una” (Ioan 17:21).

Apel

Am citit cândva, pe vremea când eram licean, că „în doi nu este neapărat mai simplu, dar cu siguranță este mai frumos”. Viața vibrează altfel atunci când ești împreună cu prietenii tăi. Și, îndrăznesc să spun că, în AMiCUS, eacapătă un sens imperceptibil altcumva. Acceptând provocările și

rămânând implicat, te vei descoperi pe tine, cel care va pune atât de mult frumos în viețile celor din jurul său. Și, încrezându-te din toată inima în Dumnezeul tău, vei găsi, cu siguranță, răspunsul la întrebarea: „Este, oare, ceva prea greu pentru Domnul?” (Gen. 18:14).

PASTOR ADI IANA

Dialog

- Care sunt avantajele unui grup de prieteni și care sunt avantajele de a lucra singur într-un proiect de misiune?
- Ce factori pot distruge sentimentul de unitate dintr-o prietenie?
- Există vreun pericol în a prioritiza unitatea în detrimentul individualității într-o prietenie?
- Ce pot să fac pentru a îmbunătăți unitatea în biserică/filiala mea?
- Este unitatea același lucru cu loialitatea?
- Există unitate nepotrivită? Cum se manifestă ea?

A**N****M****S****E****N****S****E****R****S**

v i n e r i

RUGĂ ÎN CÂNT

Reamintire sau învățare a imnurilor AMiCUS.

- Imnul Festivalului Național AMiCUS „Portret” 2019 (Ești fiul Lui)
- Imnul AMiCUS Cluj (Minunea iubirii Lui)

CHALLENGE YOURSELF

Analizează-ți agenda pentru săptămâna viitoare și stabilește obiectivele pe care vrei să le îndeplinești;

Caută să descoperi un nou talent răspunzând la următoarele întrebări: Ce activitate îți vine să îndeplinești în mod natural? Care este momentul în care te simți împlinit? Ce faci atunci? În ce fel îți place să îi ajuți pe alți oameni?

Caută să faci ceva diferit: o ieșire în natură, o vizită la un muzeu etc.

RUGĂCIUNE

Sensul vieții este foarte important pentru fiecare dintre noi, mai ales că suntem la vârsta la care îl căutăm foarte mult. Formați grupe de 2-3 persoane și rugați-vă pentru ca Dumnezeu să dea sens vieții și trăirii voastre.

ACTIVITATE

Împărțiți-vă în grupe de 6-9 persoane. Faceți cunoștință, dacă sunt persoane noi, apoi dezbateți un studiu de caz. Încercați să aveți o înțelegere mai profundă a contextului și oferiți o posibilă concluzie din partea grupului vostru. Împărtășiți-vă lecțiile învățate cu celelalte grupe.

MESAJ SPIRITUAL

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” **Luca 19:10**

Dacă vezi un vapor pe mare, spunea C.S. Lewis, știi că scopul principal pentru care se află pe mare nu este să evite lovirea altor bărci, nici să navigheze astfel încât să nu fie lovit de alte vapoare, ci să se deplaseze din punctul A spre punctul B. Scopul vaporului pe mare are un sens clar, definit prin însăși construcția lui și prin locul în care se află.

Care să fie sensul omului, sensul vieții tale, ca AMiCUS? Care e punctul B al vieții tale, și ce presupune navigarea într-acolo?

În Declarația de independență a Statelor Unite ale Americii, se subliniază „că toți oamenii sunt creați egali, că ei sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile, printre care se numără Viața, Libertatea și căutarea Fericirii”.

Astăzi, toți încearcă să definească pentru noi scopul vieții ca fiind această căutare frenetică a fericirii prin succes, procreare, plăcere sau realizări pentru umanitate. Toate se aliniază ca țintă pentru omul care își începe alergarea în căutare de sensuri. Și toate acestea, sub umbrela teoriei de bază din știința ultimilor ani (teoria evoluționismului), au tendința să hrănească ideea de scurtime a vieții – *carpe diem* – trăiește clipa, dar și acapararea în viteză a minții pentru a le încerca pe toate, cât mai repede. Există rațiuni de a fi, există teorii despre sensul vieții și pot fi foarte frumos ambalate, dar printre ele pot fi și scopuri înșelătoare.

Ai o multitudine de motive să alegi drumul universitar: vrei o viață de succes, ai aspirații, ai pasiune pentru cunoaștere și dezvoltare personală, cauți unui anturaj dintr-o anumită clasă socială sau poate reacționezi la presiunea familiei, încurajările prietenilor etc. Înglobate, toate aceste sensuri, aceste alegeri, îți asigură un statut diferit, un confort psihic, o siguranță pentru mâine, precum și o bază materială cu echivalent în nevoia modernă de a te bucura de un anumit stil de viață.

Un tată a venit cu fetița lui la cel mai bun profesor de matematică dintr-un oraș mare, visul lui fiind ca aceasta să devină cel mai bun medic din oraș. Profesorul l-a privit pe tată și l-a întrebat: „De ce doriți ca fiica dvs. să facă pregătire cu mine?”. „Pentru că sunteți cel mai bun profesor”, a răspuns acesta. „Și după ce va lua examenul, ce va face?”, a întrebat eminentul dascăl. „Păi... va fi cea mai bună studentă”, a răspuns tatăl. „Și după ce va termina facultatea ce va face?” „Va deveni cel mai bun medic”, a continuat tatăl. „Și după aceasta, ce va face?” „Se va căsători, va avea copii, va avea o familie fericită”. „Și după aceea?”, a intervenit iarăși profesorul, după care a adăugat: „Sensul întrebărilor mele este să vă ajut să conștientizați, atât dvs. cât și elevii mei, că trebuie să caute valorile vieții dincolo de ce este la suprafață”, a răspuns profesorul. „Nu pot lua la pregătire copii care își doresc mai puțin”.

Adevărul despre sensul vieții este necesar, e plauzibil și timpul rămâne să clarifice tot ce este încețoșat legat de încercările noastre de a defini realitatea vieții trăite la potențial maxim.

Viața înseamnă a trăi, a respira. Și totuși, ea se oprește, are un final aici în formă de inexistență. A avea viață, deci fără a muri, este o imposibilitate pentru că fără ajutor din partea lui Dumnezeu viața se oprește. La fel și scopurile vieții se opresc brusc sau lent, în funcție de timpul trăit.

În viață poți alege să trăiești egoist – doar pentru tine, doar pentru rapida trecere a vieții, urmând nevoia conservării ei.

Ca și în viață, și în AMiCUS poți găsi un scop egoist. Și nu doar în viață, ci și în AMiCUS poți trăi egoist, gravitând în jurul nevoilor tale.

Individualismul este un concept născut după Revoluția franceză. De la individ, s-a pornit spre drepturile și nevoile lui, și apoi, în spirală, omul gravitează doar în jurul lui.

E provocator să vorbești despre sensul vieții. O evaluare atentă a subiectului ne arată că majoritatea oamenilor pot găsi doar două categorii în care își pot încadra sensul vieții, doar atât! Una este populară, fiind foarte des întâlnită și aleasă de majoritatea oamenilor. Cealaltă este destul de tăcută, neumblată, totuși descoperită trăirii umane în diferite forme. Una este o cale largă, pe care o aleg majoritatea oamenilor, cealaltă o cărare de munte, șerpuind printre înșelăciunile de sens contrafăcut.

Cele două categorii de sens sunt – **egoismul** – sensul vieții care se concentrează pe nevoile mele, ca individ. De aici și explozia materialismului, de a oferi omului tot ce are nevoie, dar mai ales ce NU are nevoie.

A doua categorie, mai puțin populară, este – **altruismul / iubirea** – să gravitez în jurul altcuiva, să fie altcineva ca țintă, căutare și trăire a vieții. Eu exist în relație cu altcineva, cu un altul.

Dacă această dimensiune de realitate lipsește, atunci hedonismul lui Oscar Wilde sau frumosul răului în concepțiile lui Baudelaire sau Edgar Allan Poe sunt necesare în a gestiona viața cu toate componentele ei. Scopul vieții are de-a face și cu dimensiunea morală a noastră de devenire, dar și cu capacitatea de a schimba vieți în jurul nostru, de a influența pe aproapele nostru.

Bunul suprem al vieții nu este viața însăși, ci libertatea, spunea Benda, citat de Nicolae Stainhardt în „Jurnalul Fericii”, libertatea de a te elibera de tine însuși, de a iubi viața în sens egoist, de a gravita doar în jurul tău. Solomon spunea aceasta cu sute de ani în urmă: omul, asemenea pământului, nu poate zice niciodată: „Destul!” (Prov. 30:15).

Când vorbim despre sensul vieții, nu putem emite pretenții de răspuns. De aceea, să îl lăsăm pe Isus să ne răspundă la această întrebare: Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug (Ioan 10:10b), pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19:10).

Semnificația și sensul AMiCUS este Adventist Ministry for Campus and Universities Students. Aceasta este rațiunea ta de a fi, ca student Amicus: de a transmite mesajul advent al revenirii, al celor trei solii îngerești, printre studenți. Nu ești aici doar pentru tine, pentru notele cele mai mari, pentru viitorul tău strălucit, ci ești aici pentru cineva care are nevoie să audă despre Dumnezeu, despre așteptarea ta și despre împărăția Lui.

În România sunt înscriși 450.000 de studenți în anul universitar 2023-2024. AMiCUS este pentru ei. Da, AMiCUS este pentru Biserică, pentru reînvierea serviciilor divine, dar și pentru orașul în care studiezi. Aceasta implică o perioadă scurtă de timp în care poți fi printre studenți, poți să-i înțelegi, poți să le vorbești ca unul de-al lor și de aceea ești chemat să conștientizezi și să fii pentru ei imaginea și chemarea Lui spre viață veșnică.

Viața are ca scop o imposibilitate, un paradox pe care Isus îl explică astfel: cine dorește să-și păstreze viața, o va pierde, dar cine o va pierde pentru El, o va câștiga! (Matei 16:25).

Este o imposibilitate ca viziunea unui student adventist să cucerească viziunea modernă, mondenă, infuzată de plăcere, putere, iubire holywoodiană. Nu poți converti alt student la valorile lui Isus Hristos fără lepădare de sine și abandon în forma umilă și reală a dependenței în rugăciune.

Când a fost ultima dată când ne-am prăbușit pe genunchi pentru AMiCUS, ca să ne înțelegem sensul și să lucrăm pentru a atrage alți studenți la Hristos? Sau când te-ai prăbușit ultima oară pe genunchi pentru colegul din grupa ta, ateu, sau care s-a îndepărtat de valorile de acasă, acum, neconstrâns, când a dat de libertatea de a fi cum dorește el?!

Ron Clouzet, în cartea În numele lui Iisus, te îndeamnă să mergi pe stradă, în campus, timp de 30 de minute pe zi, și să te rogi pentru studenta care plânge (să o ascuți, să te împrietenești cu ea, să-i oferi sprijin, susținere) sau să te rogi pentru studentul care așteaptă în stație să înțeleagă cum ar putea fi viața lui altfel; să te rogi să primească binecuvântări speciale de la Tata astfel încât să

știe că aceste binecuvântări vin doar de Sus. Sau pentru colega ta, ca vrăjmașul să nu profite de ea astăzi, să nu fie cucerită pentru lucruri care îi pot aduce durere și suferință mai târziu.

Când ne-a copleșit ultima dată realitatea că viața universitară este în întuneric sau că atât de mulți studenți și profesori nu cunosc bucuria infinitului sădit în viețile noastre? Chiar dacă ei cred că au înălțimile cunoașterii și ale recunoașterii sociale, Dumnezeu este un străin pentru viețile și preocupările lor. Când ne-am rugat ultima oară: Doamne deschide-ne o porțiță să ajungem la inima și la mintea lor?! Această problemă trebuie tratată ca o chestiune de viață și de moarte!

E imposibil să ai sensul salvării fără o rugăciune strategică, un plan constant și o dedicare reală, să crezi că poți fi relevant cu cine ești și ce gândești ca AMiCUS.

Organizații studențești mai sunt, prieteni se găsesc, făuritori de morală, de asemenea, dar salvatori... mai puțin!

Suntem copleșiți de o asemenea însărcinare? Cine nu ar fi?

Dar e momentul să faci ca scop al vieții rugăciunea, dedicarea, misiunea AMiCUS.

Ce altceva merită cu adevărat? Orice altceva este finit în comparație cu Dumnezeul infinit și cu veșnicia frumuseții de a trăi în prezența lui Dumnezeu și a-L cunoaște din mai mult în mai mult, plecând de la puținul din viața aceasta.

Viktor Frankle scria în cartea „În căutarea sensului vieții”: *Un gând m-a străpuns: pentru prima dată în viață, am înțeles adevărul, așa cum l-au așezat în ode atâția poeți, declarat/ca*

ultimă înțelepciune de atât de mulți gânditori. Adevărul că dragostea este ultimul și cel mai înalt țel la care omul poate să aspire. Atunci am înțeles sensul celei mai mari taine pe care poezia, gândirea și credința umană trebuie să ne-o împărtășească: izbăvirea omului este prin dragoste și în dragoste.

Viktor Frankle povestește, în aceeași carte, cum, bolnav fiind în lagărul de la Dachau și conștient de faptul că, dacă ar fi fost retrimis la muncă ar fi murit, a avut de luat o decizie: să rămână în salon și să se refacă sau să răspundă apelului de a merge și de a ajuta bolnavii de tifos. Aproape nici un alt medic nu a ales să meargă acolo. El a gândit totuși diferit: *Împotriva sfaturilor desperate ale prietenilor mei (și în ciuda faptului că aproape niciunul dintre colegii mei medici nu și-a oferit serviciile), am hotărât să merg ca voluntar. Știam că dacă mai rămân într-un detașament de lucru voi muri curând. Dar dacă tot era să mor în lagărul acela, cel puțin moartea mea urma să aibă un rost. M-am gândit că, fără îndoială, ar avea cu mult mai mult sens să încerc să-mi salvez tovarășii, în calitate de doctor, decât să vegetez sau să-mi pierd în cele din urmă viața ca muncitor neproductiv, așa cum eram la ora aceea* (pag. 36).

Te rog, oprește-te și analizează-ți viața atent! Vezi dacă scopul vieții tale e neclar sau dacă alergi după o așa-zisă Fata morgana a zilelor noastre.

Vino și fii AMiCUS, prieten cu Hristos, prieten pentru alții! Aici e definiția iubirii. Ai fost iubit și El a fost dispus să moară pentru ca tu să fii rodul iubirii Lui. La rândul tău, ești chemat să plănuiești iubire spre celălalt.

PASTOR DANIEL BURSUC

Dialog

- Suntem datori să le oferim celor din jur sens în viață? Dacă da, care sunt limitele?
- Ce este considerat a fi egoism în atingerea sensului personal în viață?
- Dependența de ceilalți pentru a avea sens în viață poate să fie negativă?
- De unde provine nevoia umană de a găsi un sens?
- Cum influențează experiențele noastre trecute percepția asupra sensului vieții?
- Dacă ar fi să te gândești la o persoană pe care o consideri fericită, cum crezi că se corelează cu sensul pe care l-a găsit în viața sa?

ANMIGOS

s â m b ă t ă

MESAJ SPIRITUAL

„*Un înger al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza și care este în pustie...*” **Faptele Apostolilor 8:26**

În 1868 apare, poate, cel mai contondent studiu despre așa-zisa dezvoltare culturală a României. Aflată încă de atunci în încordarea tranziției și devenirii (proces la care suntem cumva condamnați pentru totdeauna!), societatea românească încerca să își definească reperele și să răspundă, de ce nu, întrebării: *Încotro, Doamne?* Tinerii emancipați și școliți la unități de învățământ de prestigiu din străinătate (Paris, Viena, Sorbona), renegând cultura plugului și gliei, propun adevărate revoluții întru bunăstarea poporului. Gânduri bune, perspective îndrăznețe și laudabile, dar nu și pentru o minte ancorată în realitate!

Titu Maiorescu, un cărturar care a propulsat marile nume ale literaturii românești (Eminescu, Caragiale etc.) amendează în acest studiu avântul nejustificat al noii generații. În celebra, de atunci, *Teorie a formei fără fond*, Maiorescu are un mesaj tăios: „În aparență, după statistica formelor din afară, românii posedă astăzi aproape întreaga civilizare occidentală. Avem politică și știință, avem jurnale și academii, avem școli și literatură, avem muzee, conservatorii, avem teatru, avem chiar o constituțiune. Dar în realitate toate acestea sunt producțiuni moarte, pretenții fără fundament, stafii fără trup, iluzii fără adevăr, și astfel cultura claselor mai înalte ale românilor este nulă și fără valoare, și abisul ce ne desparte de poporul de jos devine din zi în zi mai adânc” – *În contra direcției de astăzi în cultura română*.

Extrapolând, contextul este identic. Trăim într-o societate vitregă, lipsită de repere și nedreaptă. Pentru un astfel de loc am primit chemarea de a promova și implementa Știința superioară, a Cerului, care asigură o transformare autentică și pozitivă. Ne ridicăm la înălțimea chemării? „Producțiunile moarte și pretențiile fără fundament” trenează și astăzi, făcând parcă tot mai întunecat abisul care ne desparte de „poporul de jos”, față de care avem binecuvântata chemare de a-l îndrepta spre Dumnezeu.

Pentru studenții cu planuri mari de astăzi, uniți într-o declarație comună de misiune, se ridică niște întrebări. Dar, mai întâi, misiunea! AMiCUS își asumă să fie un vector de schimbare prin relații de prietenie sănătoase și voluntariat, formând un cadru potrivit nevoilor prietenilor noștri, bazat pe principiile unei vieți sănătoase. Declarația, fără echivoc, se ridică la înălțimea chemării! Și acum, întrebările: Cum o facem să meargă? Cum să lucrăm? Ce să zicem? Când să acționăm? Întrebări simple, răspunsuri încălcite!

Interfața

În 1946, armata americană primește, în sfârșit, mult așteptatul calculator numeric digital (ENIAC). Fără îndoială, acesta a revoluționat lumea tehnologiei! Dar era greu accesibil! De fapt, imposibil de procurat! Și asta, nu doar din cauza costului enorm – 487.000 USD (astăzi, 7.941.766 USD). Marea problemă o reprezenta interfața! Cântărea 27 de tone și era desfășurat pe o suprafață de 167 m². În mod cert, și-a dovedit eficiența, dar era prea puțin friendly, cum ne place nouă să spunem. Fără să ne punem în contra tezei lui Maiorescu, trebuie să afirmăm răspicat că și formele contează! Pe măsură ce știința a evoluat,

și interfața a avut de câștigat. Așa am ajuns azi să cărăm o geantă cu un laptop, având toate șansele ca geanta să fie mai grea decât unealta însăși!

Schimbările de structură și modificările formelor nu au fost niciodată ușoare, dar sunt mereu necesare. Dincolo de cărările bătătorite, care și-au probat eficiența în trecut, e nevoie de inovație! Dacă mai demult era necesar să schimbi focusul oamenilor religioși spre adevărata evlavie, astăzi, cel puțin în mediile universitare, provocarea e să le vorbești oamenilor despre Cineva de care nu sunt interesați (fie nu cred în Dumnezeu, fie evită subiectul). Ce e de făcut?

1. Personalizează-ți interfața!

Nimeni nu te cunoaște mai bine decât tine. Și nu este niciun alt domeniu în care să îți testezi mai constructiv creativitatea decât în afirmarea credinței. Odată ce deslușești conturul marilor principii de credință, ai toată libertatea să începi să o transpui în termenii tăi. În felul acesta, vei vorbi cu pasiune și în cunoștință de cauză. Nu încetez să mă minunez de situația tragi-comică a fiilor lui Sceva, care s-au luat la trântă cu demonii invocând numele lui Isus și al lui Pavel: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!”. Replica, fără ocolis: „Pe Isus îl cunosc și pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți?”. Se pare că nu scăpăm niciunde de întrebarea aceasta! Dumnezeu îi adresează lui Iacov aceeași întrebare. Înseamnă că atât în Lumea lui Dumnezeu, cât și în subteranele întunericului identitatea e importantă!

Nu poți construi pe experiența altcuiva. Nu poți folosi argumentele auzite de la străini. Vei obține rezultate similare fiilor lui Sceva. Credința din mintea ta trebuie transpusă în felul tău, cu

pasiune și siguranță. Așa, poți atrage atenția chiar și celor dezinteresați sau necredincioși!

Exercițiu practic: Stai în fața oglinzii și dă mărturie despre credința ta – un discurs de maximum 3 minute despre ce înseamnă Dumnezeu pentru tine. Te-ai convins? Te crezi? Te-ai urma?

2. Fii parte din ansamblu!

Hristos i-a chemat pe ucenici să își unească eforturile și să devină una: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi; pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21)

Atât ENIAC, cât și cel mai performant laptop sau telefon modern au nevoie de coordonare perfectă între piesele care compun corpul sau interfața. Succesul la nivel înalt e posibil doar prin muncă de echipă și sincronizare. Comunitatea studenților AMiCUS poate deveni mâna lui Dumnezeu trimisă cu dragoste spre lume în măsura în care experiențele personale cu Dumnezeu sunt integrate în proiectele care sunt sau vor fi.

Țintă: Participă la proiectele Amicus și nu te mulțumi să respecti doar cartea tehnică a responsabilității tale. Pune în valoare spiritul lui Hristos care te face unic!

3. Fă mereu update!

Tot ce e depășit devine neinteresant pentru public. Lumea de azi se mișcă mai mult decât oricând. Limbajul devine din ce în ce mai dinamic și execută fără milă expresiile de lemn. Pe cât de necuprins este Universul, pe atât de vast este și izvorul de inovație care oferă impact mărturiei tale. Pasionații de un anumit brand vor încerca să fie mereu în ton cu noutățile. Supune-ți

în mod constant slujirea unui proces de evaluare riguros. Analizează-ți proiectele și impactul lor pentru a determina dacă se justifică investiția umană și financiară. Nu păstra o formă doar de dragul ei, dacă nu produce effect – adevăr evocat și de Hristos: „nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi...” (Marcu 2:22).

Sistemul central

Marea problemă evidențiată de Titu Maiorescu era lipsa unui conținut, a esenței înseși! Formele exterioare nu produc nicio dezvoltare în lipsa unui fond consistent. Dimpotrivă! Fiii lui Sceva au înțeles asta pe pielea lor. Au fost bătuți și batjocoriți de demoni. Și asta e cumplit! Să ai intenții bune, să pleci în misiune... și să sfârșești învins și de râsul lumii. Mulți dintre noi ne temem de experiența asta și poate din cauza aceasta nu ne asumăm mai mult. Dacă dispunem, însă, de un sistem funcțional al credinței, experiențele și satisfacția sunt incomensurabile!

Am vorbit despre interfața mărturiei. În privința aceasta, realitatea e că *dacă Dumnezeu și-ar retrage Duhul Sfânt din lume, cam 95% din activitățile noastre ar continua, iar noi ne-am lăuta cu ele* (Carl Bates, citat în *Cele 4 mari secrete ale unei biserici înfloritoare* – Joseph Kidder). În schimb, *dacă s-ar fi retras din biserică primară, nici 5% din activitate nu s-ar fi făcut*. Diferența dintre mișcarea Evangheliei și instituția Evangheliei se vede aici. La suprafață, lucrurile sunt atât de bine pregătite, încât aproape că merg de la sine. Ne specializăm ca vechii școlari ai României pe tot felul de segmente tangențiale Marii Chemări și acționăm când necesitatea cere. În biserică primară însă lucrurile funcționau cu totul diferit. Aici descoperim adevărata forță care face ca formele să strălucească și să aducă rod. Episodul din Faptele Apostolilor, în care Filip e mișcat de o chemare interioară, e fascinant. „Un

înger al Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza și care este în pustie...” (Faptele Apostolilor 8:26).

În afara unei exemplare organizări a programelor și a strategiilor bine făcute, primii creștini, ucenicii, erau conștienți că adevărata putere a demersului evanghelistic stă în legătura strânsă cu Dumnezeu. Ei erau mișcați de Duhul Sfânt și mergeau unde erau chemați: „Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia stătea în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: Treci în Macedonia și ajută-ne!” (Faptele Apostolilor 16:9). În toată activitatea lor era nevoie disperată de intervenție divină. Altfel, nimic nu s-ar fi făcut.

Sistemul central al misiunii este Duhul Sfânt. El împarte daruri, dă curaj și însoțește efortul uman. Înainte de orice manifestare exterioară, e esențial să primești puterea Duhului Sfânt. Bineînțeles, ne ferim de misticismul haiducului misionar care afirmă că e „mânat” de Duhul lui Dumnezeu și nu mai are nevoie de nimic. Ucenicii au învățat să formeze o echipă și să depindă unii de alții în așteptarea binecuvântării Duhului Sfânt.

Misiunea ta începe în camera de rugăciune, unde se desăvârșește misiunea Duhului Sfânt – să te schimbe și să te sfințească. După această întâlnire, toate oportunitățile de slujire vor fi căi prin care Duhul Sfânt îți va da biruința și bucuria mântuirii! Nu îți lipsește nimic dacă ești rodul mișcării Duhului Sfânt. În cel mai nefavorabil teren misionar, în mediul universitar, Dumnezeu poate face prin tine cea mai trainică fortificație: să astupe abisul dintre Lumea Cea Bună și întunericul care umple pământul.

Ești gata? **GO!**

PASTOR ADRIAN DORGO

*accesează link-ul pentru idei de misiune

GO!

amicus.ro
contact@amicus.ro
@AmicusRomania

AMiCUS
Hai să fim prieteni!

